

Interview

door Joanne Bos
foto Leonard Walpot

Johan Gallast en Marlotte Geenen over CGK Den Bosch 'Onze kerk is haast een huiskamer'

Het witte, vierkante gebouw in Den Bosch lijkt eerder een woonhuis dan een kerk, maar eenmaal binnen proef je er de historie van kerk-zijn. In de kerkzaal staan enkele banken en stoelen, op het achterbalkon staat een orgel en op het podium de spreektafel. De vraag is: hoe blijft deze kleine gemeente vitaal?

Door John Gallast (71) word ik opgehaald van het station. Als we bij de CGK van Den Bosch arriveren, stapt Marlotte Geenen (25) net uit haar auto. John en Marlotte vertellen, als vertegenwoordigers van verschillende generaties, meer over de vitaliteit van hun kleine gemeente.

We spreken over een kleine gemeente, maar hoe groot zijn jullie eigenlijk?

"Op dit moment hebben we ruim 100 leden," vertelt John. "We kunnen rustig spreken van een groei en verjonging. In het afgelopen jaar maakten we het wonder mee dat er vier dopen waren! We zien echt Gods hand in de groei van de gemeente, want we hebben ook een lange periode op maar 85 leden gezeten. Onze leden wonen in een gebied van ongeveer 60 bij 60 kilometer, we zijn dus een echte streekgemeente. Slechts twee

gezinnen wonen in de wijk waar de kerk staat."

Als je samen een kleine gemeente vormt, brengt dat vast een aantal dilemma's met zich mee. Jullie hebben bijvoorbeeld geen eigen predikant en ik kan me voorstellen dat het lastig is om de taken onderling eerlijk te verdelen.

Marlotte: "Je hebt elkaar echt nodig, iedereen heeft een taak. Je moet er ook wel wat voor doen om gemeente te zijn. Toen mijn man en ik hier twee jaar geleden als pasgetrouwd stel kwamen, ervoeren we in eerste instantie een terughoudendheid om lid te worden. Er was hier zo weinig jeugd en je komt toch om je bestaan op te bouwen. Maar, realiseerden wij ons, als iedereen er zo over denkt dan is de kerk snel uitgestorven. Deze kerk is ook een heel warm nest en dat heeft ons toen over de streep getrokken."

John: "We hebben nooit problemen gehad met het vervullen van taken. Iedereen ziet de noodzaak ervan in. Als kerkenraad, waar ikzelf een aantal periodes in heb gezeten, waren we daar altijd heel dankbaar voor. Soms hadden mensen een gevoel van: die heeft al zoveel op zijn nek, dan neem ik de taak wel op mij zodat de ander niet overbelast wordt. Niet iedereen is goed in 'nee' zeggen en daar zijn we ons onderling wel bewust van."

Ook blijkt dat er in deze gemeente vrijwel nooit preekgelezen wordt. Hiervoor geeft John alle credits aan wijlen broeder Overwater. "Hij was zo'n beetje de stichter van onze gemeente en kende veel predikanten persoonlijk, die hij dan vroeg om bij ons te komen preken. En daarnaast hebben we heel veel hulp van dominee Quant. Toen hij in Eindhoven stond, was hij onze

consulent en kwam hij eens in de twee weken voor pastoraat en catechisatie. Bij zijn afscheid heeft hij beloofd voor onze gemeente te blijven zorgen. Nu doet hij nog steeds pastoraal werk en hij gaat minstens één keer per maand voor. Dat is voor ons een enorme verlichting. Zeg maar gerust dat we aan hem een partimepredikant hebben. Andere predikanten die komen, bemerken de grote aandacht in onze gemeente en komen hier graag preken. Onze kerk is haast een huiskamer. Je kunt hier niet onderuit gezakt zitten, zonder te worden opgemerkt.”

Werken jullie veel samen met andere protestantse kerken in Den Bosch?

John vertelt dat er eens maar één tiener in de gemeente was. “Die hebben we toen ondergebracht bij de jeugd van de Parousiagemeente en van de Gereformeerde Kerk vrijgemaakt. Verder zijn we al heel lang in gesprek met de GKv om meer samen te doen. Nu hebben we driemaal per jaar een gezamenlijke dienst en we hebben elkaar op de classis erkend als gemeente van Jezus Christus. Maar in de gesprekken zijn we ook wat voorzichtiger geworden. Er is enige reserve om op te gaan in een groter geheel. De Gereformeerde Kerk vrijgemaakt bestaat hier uit driehonderd leden, dat is dus drie keer zo groot als we nu gewend zijn!”

KWARTET

Rijn de Jonge

Hanneke ter Beek - Westerink

Rik Bikker

Peter Visser

Kinderogen

Ogen zijn de spiegels van de ziel. Deze uitdrukking kwam de laatste weken regelmatig bij me op. Op verschillende plekken en manieren werd ik getriggerd door kinderoogen. Vrienden van ons kregen afgelopen week een prachtige dochter, ogen als sterretjes, fantastisch zo mooi! Op mijn verjaardag kreeg ik een tekening van mijn jongste nichtje, verwachtingsvol keek ze me aan, zou ze het wel mooi vinden? En dat vond ik, vooral het feit dat ze moeite had gedaan om iets voor me te maken. Mijn reactie liet haar ogen stralen van trots.

Vorige week nam ik deel aan een bijscholing met onder andere het onderwerp ‘forensische verpleegkunde’. Verhalen die je liever niet hoort en foto’s die je liever niet ziet, maar waarvoor we onze ogen niet mogen sluiten. Opnieuw werd ik geraakt. Het was maar een foto. Alleen het gezichtje van een meisje, een verwonding op haar wang en ogen die mijn ogen vol lieten lopen van tranen. Wat een leed, deze stille foto sprak boekdelen over een verhaal dat niet verteld werd. Het thema ‘kinderoogen’ ging nog verder door toen ik tijdens mijn avonddienst een kleine zieke jongen moest vervoeren van het ene naar het andere ziekenhuis. Alleen lag hij daar in het grote bed omringd door volwassenen die het beste met hem voor hadden. Alleen, zijn vader en moeder konden vanwege allerlei redenen niet bij hem zijn. Grote donkere ogen keken mij aan met een mengeling van angst en verwachting. Al snel hadden we contact en liet hij het toe dat ik even mijn arm om hem heen kon slaan, duwde zijn koppie tegen me aan. Twee dikke tranen rolden uit zijn ogen, meer niet, geen woorden. We keken elkaar aan en ik merkte vertrouwen, waarschijnlijk noodgedwongen, maar toch.

Al die verschillende kinderoogen van de afgelopen week bepaalden mij bij de kwetsbaarheid van kinderen en hun afhankelijkheid. Diep vanuit mijn hart hoop ik zo dat we oog mogen hebben voor de kinderen in onze omgeving. Oog voor kinderoogen en hart voor kinderzielen.

‘Je kunt hier niet onopgemerkt onderuit zakken’

De CGK bevindt zich in een heel andere wijk dan bijvoorbeeld de GKv en dat brengt ook met zich mee dat de focus soms wat anders ligt. “De GKv is heel missionair bezig, in hun wijk is er ook meer diaconie nodig. Daarbij vergeleken zitten wij in een heel chique wijk van Den Bosch. Met Kerst doen wij wel wat met de buurt, maar daar komen weinig mensen op af. De buurtgenoten

staan wat onverschillig tegenover het geloof en dat maakt evangeliseren erg lastig.”

Wat is volgens jullie de focus of de missie van jullie gemeente?

John: “Een lastige vraag. Wij zijn natuurlijk, zoals alle andere gemeenten, in eerste instantie gemeente om de individuele christen op te bouwen zodat hijzelf het evangelie gaat delen.”

Marlotte vult aan: “Daarmee samenhangend is het belangrijk om de tieners en kinderen toe te rusten. Onze jeugd groeit op in een onkerkelijke omgeving. We willen in hen investeren zodat ze zichzelf staande kunnen houden. In september zijn we, sinds vier jaar, weer gestart met een tienerclub. Samen met mijn man en nog een stel, mag ik leiding geven aan deze club die bestaat uit drie tieners. Eens in de twee weken komen we op zondagavond samen om te eten, Bijbelstudie te doen en voor ontspanning. Ik zie er erg naar uit om hier vorm aan te geven.”

‘We willen in onze tieners investeren zodat ze zichzelf staande kunnen houden’

Hoe blijven jullie als gemeente vitaal? En wat kunnen anderen van jullie leren?
Zowel Marlotte als John benadrukt het respect voor elkaar ondanks de onderlinge verschillen. “De diversiteit tussen gemeenteleden is bij ons erg

Joanne Bos
interviewer

groot,” vertelt John. “Slechts één derde is van oorsprong christelijk-gereformeerd. We weten van elkaar dat we over bepaalde zaken anders denken, maar het is nog nooit aanleiding geweest voor conflicten. Hier in het zuiden ben je op elkaar aangewezen. De keuze is maar beperkt en daardoor is er een grote verdraagzaamheid.”

Als oud-kerkenraadslid wil John andere kerkenraden de vraag meegeven: “Hoe kan je mensen écht opnemen in de gemeente? De samenleving en de kerk veranderen, maar het gegeven dat mensen meer individualistisch zijn geworden, is niet alleen maar negatief. Mensen vragen ook meer ruimte voor zichzelf en hun inbreng, wat juist positief kan uitwerken in de gemeente. Als klein clubje zijn we heel kwetsbaar. Er hoeft maar een conflict te ontstaan en alles valt uit elkaar. Daarom is onderlinge betrokkenheid zo belangrijk.”

De onderlinge betrokkenheid is een groot goed binnen jullie gemeente.

Marlotte vertelt over haar ervaring toen ze voor het eerst hier in de kerk kwam. “Iedereen kwam gelijk op ons af. Toch ervoeren we geen druk om lid te worden en hebben we het warme gevoel als iets positiefs ervaren. Er komt hier geen gast binnen die niet aangesproken wordt. Zelf spreek je hierdoor ook sneller mensen aan. In deze gemeente kent iedereen elkaar en ontstaan er weinig groepjes. Jong en oud gaat bij elkaar op de koffie en er is een grote vertrouwelijkheid.”

Johan Gallast is getrouwd met Hanneke, vader van vier kinderen en sinds 1972 lid van CGK Den Bosch. Marlotte Geenen is getrouwd met Carlo en lid sinds mei 2015.

Aart Brons, Michael Mulder, Wilma Wolswinkel, **Hoezo Israël? Gespreksstof voor bijbelkringen**. Uitgeverij Boekencentrum, Zoetermeer 2016, € 11,90, 117 pagina's, ISBN 978 90 239 7056 9

De auteurs van dit boekje zijn verbonden aan het Centrum voor Israëlstudies (CIS), waarin ook onze kerken participeren. In vier delen, samen elf Bijbelstudies, gaan ze in op de vraag waarom er in de kerk aparte aandacht voor Israël zou moeten zijn. Deel 1 gaat over de vraag wat wij van Israël kunnen leren over het gebed, de wet en de feesten. Steeds wordt aangegeven hoe deze gegevens helpen om het Nieuwe Testament te verstaan. Een prachtig voorbeeld is hoe de gang van zaken bij Pesach zicht geeft op het lijden van Christus.